

ΕΝΔΙΑΜΕΣΗ ΠΕΡΙΟΧΗ

ΟΡΓΑΝΟ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΜΥΣΤΡΑΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ :
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΝΙΚ. ΚΙΤΣΙΚΗΣ

ISSN 1107-3063. Υπεύθυνος συμφώνως τῷ νόμῳ : Δημ. Ν. Κιτσίκης - Άλληλογραφία : Κώστας Σαρδελής, Έλ. Βενιζέλου 15, Τ.Κ. 151 21, Κάτω Πεύκη, Αθήνα. Τηλ. 8054362 καὶ Prof. D. Kitsikis, Department of History, University of Ottawa, Ottawa, K1N-6N5, Canada. Fax : (00-1-613) 5625995.

Ἡ ἐπερχομένη Μοναρχία

(Στὸ προηγούμενο τεύχος ἐξηγήσαμε γιὰτὴν Ἑὐρώπη πρέπει ἄλλὰ δὲν δύναται νὰ γίνῃ ἐλληνικὴ ἐὰν προηγουμένως δὲν ἐξαληφθεῖ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ὁ γραικυλισμὸς. Στὰ δὲ πρῶτα τεύχη εἶχαμε ἀκριβῶς ἀναλύσει αὐτὸν τὸν γραικυλισμὸ πὸν παραλύει τὸ γένος μας καὶ τὸ καθιστᾷ ἀνῆμπορο νὰ χαράξῃ ἐλληνικὴ πολιτικὴ ἔναντι ἐχθρῶν καὶ φίλων. Ἦλθε ὅμως ἡ στιγμή νὰ ὀρίσωμε τὸ μόνον σύστημα διακυβερνήσεως τοῦ ἐλληνισμοῦ πὸν ἀνταποκρίνεται στὴν παγκόσμια διάστασή του, δηλαδὴ τὴν μοναρχία)

α) Τὸ βδέλυγμα τῆς συνταγματικῆς βασιλείας :

Ἐξουσία εἶναι τιμωρία, εἶναι τὸ ὑπέρτατο κακό, τὸ δηλητηριασμένο μῆλο, ἡ ἁμαρτία πὸν ἐνεφανίσθη στὸν ἄνθρωπο συνεπεία τῆς πτώσεώς του ἀπὸ τὸν παράδεισο. Διὰ τοῦτο ὁ ἀναρχισμὸς ὁ ὁποῖος ἀπορρίπτει τὴν ἀρχὴ ἔχει θεωρητικῶς δίκαιο.

Ἐφ' ὅσον ὅμως ὁ πλανήτης εὐρίσκεται εἰς τὴν μεταπτωτικὴν τὴν φάση, ἡ ἐξουσία εἶναι ἀναπόφευκτο κακό. Τὸ ζήτημα λοιπὸν δὲν εἶναι ἡ ὑπαρξὴ ἢ μὴ τῆς ἐξουσίας ἀλλὰ ἡ ἐπιλογὴ μιᾶς ἐξουσίας πὸν θὰ ὑπηρετῇ καλύτερα τὸν ἐπιλεγμένο στόχο. Τρεῖς εἶναι οἱ πηγῆς ἐξουσίας : τὸ χρῆμα, τὸ ὄπλο, τὸ πνεῦμα. Ἡ ἀνθρώπινη ἱστορία μέχρι τὴν ἐμφάνιση τοῦ καπιταλισμοῦ στὴν Δύση, τὸν 19 αἰῶνα μ.Χ., πάντοτε ἐθεώρη τὸ χρῆμα ὡς τὴν

χειρότερη. Πορνεία ἐστὶ ὁ ὑποβιβασμὸς τοῦ σώματος ὀρατοῦ καὶ ἀοράτου, σὲ κορμί. Τὸ χρῆμα ἀπευθύνεται στὸ κορμί. Οἱ Ἄμερικανοί, ὡς οἱ πλέον ἐπιτυχημένοι ἐκπρόσωποι τοῦ καπιταλισμοῦ, ἰσχυρίζονται πὸς δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος ἐπὶ τῆς γῆς πὸν νὰ μὴν ἠμποροῦν νὰ ἐξαγοράσουν. Ἀπλῶς ἡ τιμὴ τῆς ἐξαγορᾶς διαφέρει. Γι' αὐτὸ καὶ κάθε φορὰ πὸν ὁ ἰδεολόγος ὑποκύπτει στὴν "πραγματικότητα" καὶ προδίδει τὰ ἰδανικά του, ἀντὶ νὰ θρηνοῦν γιὰ τὴν ἦττα αὐτῆ τοῦ ἀνθρώπου, χαίρονται ἐπειδὴ δικαιώνονται.

(συνέχεια στὴν σελ. 2)

Τὸ κρυφὸ σχολεῖο καὶ τὰ παραμύθια τῆς Ἀθήνας

(Ὁ γραικυλισμὸς, ἐπειδὴ δὲν ἔχει ἐμπιστοσύνη στὸ γένος τῶν Ἑλλήνων, τὸ γελοιοποιεῖ μὲ παραμύθια)

Ποτὲ δὲν εἶχε περάσει ἀπὸ τὸ μυαλό μου νὰ γράψω, διότι δὲν εἶμαι συγγραφεύς, πολὺ δὲ περισσότερο νὰ γράψω γιὰ τὸ κρυφὸ σχολεῖο. Ἄν καὶ ἀπὸ χρόνια, ταξιδεύοντας ἐπανειλημμένως στὴν Μικρασία -στὴν καθ' ἡμᾶς Ἀνατολή- εἶχε διαλυθῇ μέσα μου ὁ μῦθος γιὰ τὸ κρυφὸ σχολεῖο καὶ τὸ μόνον πὸν συνέβαινε, ὅταν εὐρισκόμουν μπροστὰ σὲ κάποιον ἀπὸ τὰ ἀτελείωτα ἐντυπωσιακὰ, ρωμαίικα διδασκῆρια, ἦταν νὰ χαμογελῶ εἰρωνικὰ, ἢ ἐὰν εἶχα καὶ κανέναν ἄλλο δίπλα μου, νὰ σαρκάζω γιὰ τὸ πόσο καλὰ εἶχαν φροντίσει οἱ παποῦδες

(συνέχεια στὴν σελ. 9)